

Μάνος Κοντολέων

"Η Τέταρτη Εποχή"

(Εκδόσεις Πατάκη, 2005)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Πρώτη Εποχή ήταν η Εποχή του Έρωτα.

Η Δεύτερη Εποχή της Οικογένειας.

Η Τρίτη Εποχή ήταν η Εποχή της Κρίσης.

Και τώρα πρέπει να επιλέξουν το πώς θα χαρακτηριστεί η Τέταρτη Εποχής τους -της Διάλυσης ή του Συμβιβασμού ή μήπως...;

Ο Μάνος Κοντολέον διερευνά, μια ακόμα φορά, έναν άνδρα, μια γυναίκα και τη σχέση τους. Αυτή τη φορά με την οικονομία της μορφής ενός θεατρικού έργου -λιτά, άμεσα, ρεαλιστικά, υπαινικτικά.

"Η τέταρτη εποχή" είναι η εποχή που προβληματίζει όλα τα ζευγάρια για το πώς θα χαρακτηριστεί αλλά βέβαια η πορεία της εξαρτάται από το πώς βίωσε το ζευγάρι τις προηγούμενες τρεις και πώς θα τη χαρακτηρίσει η γυναίκα και πώς ο άντρας...

Όσο για τον Μενέλαο και την Κλέα... η συνέχεια "επί σκηνής".

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μενέλαος

Περίπου 50 με 55 χρονών - Μορφωμένος αστός.

Κλέα

Γυναίκα του Μενέλαου, συνομήλική του. Καλλιεργημένη αστή.

Αντιγόνη

Κόρη τους, γύρω στα 27 - Πτυχιούχος Πανεπιστημίου.

Δήμος

Γιος τους, γύρω στα 22 - Σπουδαστής Ιδιωτικού Κολεγίου.

Φωνή υπαλλήλου ξενοδοχείου

Σκηνή Πρώτη - Πρώτη Εποχή

Στο σαλόνι του Μενέλαου και της Κλέας. Χώρος άνετος, έπιπλα καλοφτιαγμένα σε ίσιες γραμμές, με πινελιές παλιών αντικειμένων. Μικρές βιβλιοθήκες σπαρμένες μέσα στον χώρο, αλλά και βιβλία παρατημένα σε διάφορα σημεία. Πίνακες στους τοίχους. Χαλιά χειροποίητα στο πάτωμα. Γενικά ένας χώρος που, αν και ακριβά διακοσμημένος, εκείνο που κυρίως προβάλλει είναι η καλλιέργεια των ενοίκων του. Η Κλέα κάθεται στην άκρη ενός καναπέ. Ο Μενέλαος, μόλις ανάψουν τα φώτα, πετάγεται από την πολυθρόνα κι αρχίζει να τριγυρνά μέσα στον χώρο με σχετική νευρικότητα. Και οι δυο πρέπει να δείχνουν ότι συνεχίζουν μια κουβέντα που μάλλον τους έχει φέρει σε αντιπαράθεση.

MENEΛΑΟΣ

Λοιπόν, συναντηθήκαμε στο ταμείο του τελεφερίκ...

ΚΛΕΑ

Στο άγαλμα του Βύρωνα... Από εκεί πήραμε ταξί για το τελεφερίκ.

MENEΛΑΟΣ

Μπορεί... Αν και εγώ θυμάμαι ότι στο άγαλμα του Βύρωνα συναντιόμαστε τις επόμενες φορές. Τότε που σε πήγα στου Φιλοπάππου, ας πούμε...

ΚΛΕΑ

Δεν θυμάσαι καλά.

MENEΛΑΟΣ

Αν θες να με πείσεις ότι έχω πάθει Αλτσχάιμερ, δεν θα το καταφέρεις. Αλλά δεν έχει και τόση σημασία το πού συναντηθήκαμε... Στο τελεφερίκ πάντως φτάσαμε. Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, από εκεί. Έλα, σήκω! Εδώ, δίπλα μου!

ΚΛΕΑ

Θεέ μου! Τι νόημα έχουν όλα αυτά;

MENEΛΑΟΣ

Λοιπόν... Αλλά ας αφήσουμε το τελεφερίκ... Ας πάμε εκεί που ξεκινήσαμε να κατεβαίνουμε από τη μεριά του θεάτρου.

(Αρπάζει την Κλέα από το χέρι, την τραβά κοντά του).

Περπατούσαμε ο ένας δίπλα στον άλλον... Δεν σου κρατούσα το χέρι *(της το αφήνει)*. Αλλά σε αισθανόμουν δίπλα μου... Θέλω να πω, το άρωμά

σου... Λεβάντα της Άτκινσον. Ήθελα να σε αγκαλιάσω. Κι είχα μια αγωνία! Άραγε τι θα μου έλεγες; (παύση) Αλήθεια, το περίμενες πως εκείνο το απόγευμα θα σου ζητούσα να τα φτιάξουμε;

ΚΛΕΑ

Μάλλον...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν ήμουν σίγουρος...

ΚΛΕΑ

Από τότε...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

(Περπατά ανάμεσα στα έπιπλα λες και αυτά είναι θάμνοι, δρομάκια. Η Κλέα δεν τον ακολουθεί).

Είναι, ξέρεις, εδώ και καιρό που θα ήθελα να σου πω κάτι. Ίσως και να το έχεις καταλάβει. Ναι, δεν ήμουν σίγουρος... Τελικά ποτέ δεν είμαι σίγουρος μαζί σου... Αλλά χτες το βράδυ, που χωρίσαμε, γύρισα στο σπίτι μου με τα πόδια. Δεν κοιμήθηκα... Σε σκεφτόμουν συνεχώς...

ΚΛΕΑ

Όπως ο πεινασμένος το ψωμί...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Λοιπόν, δεν πάει άλλο! Σε θέλω... Θέλω να πω, σ' αγαπώ! Τότε δεν ήταν που σε φίλησα;

(Η Κλέα τον κοιτά μέσα στα μάτια. Αφήνεται να τη φιλήσει. Δεν ανταποδίδει, όμως, το φιλί του).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Σε φίλησα παθιασμένα, αλλά εσύ δεν άνοιγες ολότελα το στόμα σου.

ΚΛΕΑ

Πάντα ζητάς εκείνο που εσύ έχεις φανταστεί και δεν χαιρέσαι αυτό που έχεις.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εννοείς ότι δεν αρκούμε σε ό,τι μου πετούν, ίδια με σκύλο που χαιρείται για το γλυμμένο κόκαλο.

ΚΛΕΑ

Θυμάσαι τα πράγματα έτσι όπως εσύ τα θέλεις... Ή μάλλον θες πάντα όλα να γίνονται όπως εσύ τα σχεδίασες.

MENEΛΑΟΣ

Η ζωή είναι ένα θέατρο. Χρειάζεται σκηνοθεσία...

ΚΛΕΑ

Ε, λοιπόν, αυτό ακριβώς... ήταν το πρόβλημά μου. Δεν δεχόμουν να παίζω ένα ρόλο. Ήθελα... θέλω να είμαι ο ίδιος μου ο εαυτός.

MENEΛΑΟΣ

Και λες ότι το έχεις πετύχει;

ΚΛΕΑ

Αυτό άσε με να το κρίνω εγώ.

MENEΛΑΟΣ

Αυτό λέγεται εγωκεντρισμός.

ΚΛΕΑ

Δεν θες να δεις ότι κάποιος άλλος είναι ο εγωκεντρικός κι όχι εγώ... Τώρα τι νόημα έχει αυτό το παιχνίδι;

MENEΛΑΟΣ

Αυτή τη φορά για να σε κάνω να θυμηθείς.

ΚΛΕΑ

Δεν έχω τίποτε ξεχάσει... Είσαι τρελός!

MENEΛΑΟΣ

Δεν πρόκειται να σε αφήσω να καταστρέψεις όλα, τα πάντα... Μια ζωή...

ΚΛΕΑ

Που την επένδυσες πάνω μου... Αυτό δεν λες; Πως είμαι η επένδυσή σου;

MENEΛΑΟΣ

Μη γίνεσαι φτηνή! •έρεις πολύ καλά τι εννοώ! Η επένδυση ήταν και των δυο μας!

ΚΛΕΑ

Εγκλωβίστηκα... Λοιπόν, ας συνεχίσουμε το παιχνίδι μας... (Με νευρικές κινήσεις μεταφέρει κάποια μικροαντικείμενα μέσα στο σαλόνι.) Ωραία! Και τώρα το δεύτερο ραντεβού μας... Θυμάσαι; Στον Εθνικό Κήπο. Επτά το απόγευμα, στις επτά του Αυγούστου...

MENEΛΑΟΣ

Ακριβώς! Δική μου ιδέα κι αυτό. Σκηνοθετικό εύρημα... Στις επτά του μήνα, επτά το απόγευμα το ραντεβού μας, στις οχτώ του μήνα οχτώ η ώρα... Και μέχρι που θα φτάναμε στις δώδεκα Αυγούστου, όπου και τα μεσάνυχτα...

ΚΛΕΑ

Είχες σχεδιάσει να με γαμήσεις...

MENEΛΑΟΣ

Τώρα γίνεσαι χυδαία! Άλλωστε στις δώδεκα εκείνου του Αυγούστου δεν σε γάμησα... Σε γάμησα;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Καθώς άλλαζε η μέρα, θα άλλαζε και η ζωή μας.

ΚΛΕΑ

Τι σκηνοθετικό εύρημα!

MENEΛΑΟΣ

Γιατί; Δεν ήταν;

ΚΛΕΑ

Επειδή ήξερες ότι οι δικοί σου στις δώδεκα του μήνα θα φεύγανε για το Λουτράκι. Αλλά θα φτάσουμε κι εκεί... Τώρα είμαστε ακόμα στο δεύτερο το ραντεβού μας. Έλα, έλα λοιπόν, σκηνοθέτησε τον εαυτό σου! Παίξε! Τι στέκεσαι έτσι; Μήπως ξέχασες τα λόγια σου; Να σ' τα θυμίσω εγώ;

MENEΛΑΟΣ

Φύγε, εσέ σου πρέπει στέρα γη για να πατήσεις... Καββαδίας...

ΚΛΕΑ

Έπρεπε από εκείνη τη στιγμή να σε είχα καταλάβει.

MENEΛΑΟΣ

Μα γιατί; Ήμουνα και τρυφερός και ειλικρινής... Σου είπα ένα ποίημα. Και μέσα από αυτό την αλήθεια μου.

ΚΛΕΑ

Με γοήτευσες! Το ομολογώ. Αλλά...

MENEΛΑΟΣ

Αλλά τι;

ΚΛΕΑ

...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ψάχνεις δικαιολογίες.

ΚΛΕΑ

Δεν έχω να δικαιολογηθώ για τίποτε!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Άφησες κάποιον τρίτο να μπει ανάμεσά μας...

ΚΛΕΑ

Είσαι τρελός!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Προσπαθώ να μη γίνω.

ΚΛΕΑ

Δεν είμαι πια εκείνο το κοριτσάκι. Δεν ξέρω πόσα χρόνια ακόμα θα ζήσω...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μην αρχίζεις πάλι... Περάσανε δέκα χρόνια...

ΚΛΕΑ

Έντεκα!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Πόσο μάλλον!

ΚΛΕΑ

Άσε με! Κουράστηκα!

Ο Μενέλαος την αγκαλιάζει έντονα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Σε θέλω πάντα με το ίδιο πάθος... Όπως τότε, στο τρίτο μας ραντεβού
στον Φιλοπάππου...

ΚΛΕΑ

Αυτό είναι το δράμα σου! Η εξάρτηση που έχεις από εμένα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κακό είναι να βλέπω τη γυναίκα μου και να μου σηκώνεται; Το πρώτο
πράγμα που πρόσεξα σε σένανε... ήταν ο κώλος σου.

(Της χουφτιάζει τα οπίσθια, τρίβεται πάνω της).

Αλλά τότε, στου Φιλοπάππου, ανακάλυψα και τα χείλια σου... Σχεδόν σ' τα μάτωσα!

(Προσπαθεί να τη φιλήσει, εκείνη προσπαθεί να ξεφύγει από την αγκαλιά του).

ΚΛΕΑ

Γιατί δεν πας και με μια άλλη γυναίκα; Ίσως εκεί να είναι το πρόβλημα...

MENEΛΑΟΣ

(Απομακρύνεται από κοντά της).

Θα σε βόλεψε!

ΚΛΕΑ

Λες βλακείες! Άλλωστε ξέρεις ότι δεν μπορώ να πάω με άλλον άντρα...

MENEΛΑΟΣ

Τίποτε δεν είναι αζεπέραστο...

ΚΛΕΑ

Καλά τώρα! Το ξέρεις ότι δεν θα το άντεχα... Μπορείς να είσαι σίγουρος ότι δεν θα πάω με άλλον άντρα. Εγώ, όμως, δεν είμαι!

MENEΛΑΟΣ

Ότι δεν θα πάω με άντρα;

ΚΛΕΑ

•έρεις πολύ καλά τι εννοώ...

MENEΛΑΟΣ

Η μόνιμη ανασφάλειά σου.

ΚΛΕΑ

Εσύ είσαι που λες ότι υπάρχουν πράγματα που θα τα μάθουμε μετά τον θάνατό σου.

MENEΛΑΟΣ

Γιατί δεν θες να καταλάβεις πού τελειώνει το παιχνίδι και πού αρχίζει η πραγματικότητα;

ΚΛΕΑ

Γιατί δεν μπορώ! Όλα αυτά είναι περίπλοκα... Κουράστηκα να προσπαθώ να καταλάβω... Θέλω να ζω απλά...

MENEΛΑΟΣ

Η ζωή δεν είναι απλή.

ΚΛΕΑ

Για σένα. Για πολλούς άλλους είναι!

MENEΛΑΟΣ

Τώρα το λες αυτό; Τόσα χρόνια πώς ζούσες;

ΚΛΕΑ

Ποτέ δεν είναι αργά να αλλάξει κάποιος τις απόψεις του.

MENEΛΑΟΣ

Μπα! Και από πότε έγινε αυτό;

ΚΛΕΑ

Ουφ! Παράτα με! (Πάει να βγει από το δωμάτιο.)

Ο Μενέλαος την αρπάζει, την τραβά προς τον καναπέ, την αναγκάζει να καθίσει.

MENEΛΑΟΣ

Δεν έχεις να πας πουθενά! Δεν τελειώσαμε! *(Τραβά την πολυθρόνα προς το μέρος της, κάθεται απέναντί της)*. Λοιπόν, τώρα θα θυμηθούμε τη μέρα που κάναμε για πρώτη φορά έρωτα... Εκείνα τα μεσάνυχτα...

(Η Κλέα έχει χώσει το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της. Ο Μενέλαος σηκώνεται, βγάζει το πουλόβερ που φορά. Μένει με το πουκάμισο. Λύνει τη ζώνη του παντελονιού και μετά το βγάζει κι αυτό. Ήδη έχει βγάλει και τα παπούτσια του και στο τέλος βγάζει και τις κάλτσες. Οι κινήσεις του, όση ώρα γδύνεται, είναι διακριτικά προκλητικές μα και ξεκάθαρα αρσενικές, σαν κάποιος που με ηδονική νωχέλεια απολαμβάνει το γδύσιμο του σώματός του. Το πουκάμισο είναι φαρδύ και μακρύ. Λευκό. Σχεδόν θυμίζει ιατρική μπλούζα. Η Κλέα έχει τραβήξει τα χέρια από το πρόσωπό της, τον παρακολουθεί).

ΚΛΕΑ

Θα 'πρεπε να γινόσουν στριπτιζέζ...

MENEΛΑΟΣ

Τώρα πες με και πούστη!

ΚΛΕΑ

Το ξέρεις ότι δεν μου αρέσει αυτή η έκφραση... Κι από πότε εσύ χρησιμοποιείς τέτοιες εκφράσεις;

MENEΛΑΟΣ

Από σήμερα! Κι όποιον είναι πούστης, πούστη θα τον λέω!

ΚΛΕΑ

(Σηκώνεται από τον καναπέ, πάει για μια ακόμα φορά να βγει από το δωμάτιο).

Σ' έχω παρακαλέσει να σέβεσαι τους φίλους μου! Το απαιτώ!

MENEΛΑΟΣ

(Στέκεται μπροστά της, της κλείνει τον δρόμο.) Όταν χτύπησες το κουδούνι, σου άνοιξα φορώντας την μπλούζα που είχα από τον καιρό των μαθημάτων στο εργαστήριο της Οργανικής Χημείας. Θυμάσαι;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Με ρώτησες... Έλα, πες τι με ρώτησες!

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Λοιπόν, γέλασες και είπες, «Θα μου κάνεις εγχείρηση;». Αμέσως είχες μπει στο παιχνίδι, λες και το περίμενες ότι εκείνη τη νύχτα...

ΚΛΕΑ

Ήξερα ότι οι δικοί σου είχαν φύγει...

MENEΛΑΟΣ

Άρα, το ήθελες κι εσύ! Με ήθελες;

ΚΛΕΑ

Δεν μου λείπανε οι άντρες...

MENEΛΑΟΣ

Ναι, αλλά τότε δεν μου είπες πως είχες προηγούμενες παρόμοιες εμπειρίες... Μ' άφησες να πιστέψω ότι ήσουν παρθένα...

ΚΛΕΑ

Ήμωνα...

MENEΛΑΟΣ

Βέβαια, με τις πίπες δεν χάνει κανείς την παρθενιά του.

ΚΛΕΑ

Εσύ μου ζήτησες να σε γλείψω...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κι ομολογώ πως ξαφνιάστηκα και με το ότι αμέσως το έκανες και με το πόσο καλά το έκανες... Τσιμπουκλού μου, εσύ!

ΚΛΕΑ

Παράτα με! Δεν δέχομαι να μου μιλάς έτσι!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μου ζήτησες να μην μπω μέσα σου και το δέχτηκα. Πού να φανταστώ όμως ότι εσύ σε όλα τα άλλα ήσουν για τα καλά ξεπεταγμένη...

ΚΛΕΑ

Ναι, κι αν δηλαδή το 'ξερες, τι θα έκανες; Έτσι κι αλλιώς δεν είχες τα κότσια να προχωρήσεις πιο πέρα... Φοβόσουν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν ήσουν ανήλικη... Σεβάστηκα, απλώς, τις αρχές σου.

ΚΛΕΑ

Ναι, αλλά μου ζήτησες να σε γλείψω. Και δεν σκέφτηκες ότι το ίδιο μπορεί να ήθελα κι εγώ...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Γιατί, δεν σ' το έκανα;

ΚΛΕΑ

Όταν εγώ σ' το ζήτησα...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

(Την αγκαλιάζει).

Ό,τι έχω μάθει του έρωτα, τα έχω μάθει από σένα...

(Τρίβει τα γεννητικά του όργανα πάνω στα δικά της. Η Κλέα απομακρύνεται).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θέλω να σου κάνω έρωτα!

ΚΛΕΑ

Δεν μου το είπες τότε έτσι αυτό...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Τώρα θέλω να σου κάνω έρωτα!

ΚΛΕΑ

Δεν θέλω όμως εγώ... Και τι θα πει να μου κάνεις έρωτα; Δεν είμαι αντικείμενό σου!

(Ο Μενέλαος αρχίζει να φορά και πάλι τα ρούχα του).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Για σένα ο έρωτας ήταν πάντα μια μορφή υποταγής... Παράταιρος φεμινισμός και προσωπικές ανασφάλειες...

ΚΛΕΑ

...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κι αν θες να ξέρεις, γι' αυτό διάλεξες έναν ομοφυλόφιλο... Μπορείς να τον ελέγχεις.

ΚΛΕΑ

Είναι απλώς και μόνο ένας φίλος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Γιατί δεν τολμάς να παραδεχτείς ότι θα ήθελες να ήταν κάτι περισσότερο;

ΚΛΕΑ

Θεέ μου! Καταλαβαίνεις ποιον ζηλεύεις;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Άφησες και πάλι κάποιον να μπει ανάμεσά μας... Αυτό και μόνο είναι αρκετό!

ΚΛΕΑ

Μα δεν είναι ανάμεσά μας!

(Ο Μενέλαος ανάβει τσιγάρο).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κανονικό έρωτα κάναμε μετά από δέκα μήνες. Όταν αρραβωνιαστήκαμε. Το επόμενο κιόλας βράδυ. Σχεδόν εσύ ήσουν που με έσπρωξες να μπω μέσα σου... Η ανταμοιβή μου στο ότι είχα δεχτεί να επισημοποιήσουμε τη σχέση μας... Μέχρι τότε χίλιες σαχλές δικαιολογίες... Πιθανή αιμορραγία, πιθανή εγκυμοσύνη... Βλακείες! Η αστική σου νοοτροπία και μόνο! Με τον αρραβωνιαστικό μου κι αν με πιάσουν να πηδιέμαι δεν πρόκειται να γίνει κανένα ιδιαίτερο σκάνδαλο... Ενώ με τον γκόμενο! Τι θα πει η γειτονιά; Ο πατέρας θα ντροπιαστεί!

ΚΛΕΑ

Ε, λοιπόν, έτσι ήταν! Μέχρι και πριν από λίγο έτσι ήταν. Ναι, πάντα σκεφτόμουνα τους άλλους... Ήμουνα η σεμνή κόρη που δεν έπρεπε να εκθέτει την οικογένειά της... Η σύζυγος που δεν έπρεπε να δίνει δικαιώματα να τη σχολιάσουν... Η μητέρα που έπρεπε να φροντίζει τα παιδιά της, να μην τους λείπει τίποτε... Στον εαυτό μου τίποτε δεν έδινα. Δεν τον άκουγα καν! Ως εδώ! Τώρα τον ακούω! Ναι! Το καταλαβαίνεις; Δεν έχει να κάνει με σένα... Με κείνον... Με μένα έχει να κάνει! Με μένα, γαμώτο!

(Πάει να βγει από το δωμάτιο).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Με μας έχει να κάνει! Πού πας;

ΚΛΕΑ

Θέλω να βγω έξω. Πνίγομαι εδώ μέσα!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν έχεις να πας πουθενά!

(Την αρπάζει από πίσω. Εκείνη προσπαθεί να ξεφύγει).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Πουθενά! Πουθενά! Εδώ! Εδώ είναι η θέση σου! Μαζί μου! Στο σπίτι μας!

ΚΛΕΑ

Άσε με! Άσε με! *(Του ξεφεύγει).* Πνίγομαι, σου λέω!

Ο Μενέλαος έχει σταθεί μπροστά στην πόρτα. Την κλείνει με το σώμα του. Το βλέμμα του τρομαγμένο.

Η Κλέα γονατίζει στο πάτωμα. Τα χέρια της χουφτώνουν το κεφάλι της.

ΚΛΕΑ

Όχι! Όχι! Όχι!

Τα φώτα χαμηλώνουν... Σβήνουν. Παράλληλα και απότομα, δυνατά, ξεκινά κάπου από το μέσο μιας φράσης η Άνοιξη του Βιβάλντι... Γρήγορα θα σβήσει, ενώ λες και οι στροφές του δίσκου χάνουν την κανονική ροή τους.

Σκηνή Δεύτερη - Δεύτερη Εποχή

Μετά από μισή ώρα περίπου. Στον ίδιο χώρο. Η Κλέα ξαπλωμένη στον καναπέ.

Μπαίνει ο Μενέλαος φέρνοντας δυο κούπες καφέ.

MENEΛΑΟΣ

Έφερα καφέ... Έλα τώρα...

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Σε παρακαλώ... Κλέα! Ωραία, λοιπόν, σου ζητώ συγγνώμη... Πιες λίγο... Κλέα!

(Η Κλέα πίνει).

MENEΛΑΟΣ

Τον έφτιαξα καλό;

ΚΛΕΑ

Πάντα το ίδιο κάνεις... Πρώτα μαστιγώνεις και μετά ζητάς ο πόνος να ξεχαστεί.

MENEΛΑΟΣ

Υπάρχουν σχέσεις που δεν αμφισβητούνται.

ΚΛΕΑ

Μα πρέπει και να αποδεικνύονται.

MENEΛΑΟΣ

Τριάντα χρόνια μαζί...

ΚΛΕΑ

Σε κούρασαν;

MENEΛΑΟΣ

Μη γίνεσαι άδικη!

ΚΛΕΑ

Πιστεύεις ότι κούρασαν εμένα;

MENEΛΑΟΣ

Ποτέ δεν το σκέφτηκα αυτό!

ΚΛΕΑ

Γιατί σκεφτόσουνα πάντα τι ήθελες εσύ να κάνεις... Εσύ αποφάσιζες για τα πάντα. Για το τι θα κάνουμε, το τι θα πούμε, το τι μας αρέσει...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ήταν κακό που σας σκεφτόμωνα όλους; Εσένα, τα παιδιά... Τις ανάγκες μας.

ΚΛΕΑ

Τη δουλειά σου, την καριέρα σου...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μα έπρεπε να ζήσουμε! Εσύ δεν δούλευες...

ΚΛΕΑ

Κάποιος έπρεπε να φροντίζει αυτό το σπίτι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν είμαι ο άντρας που τα ζητά όλα να του τα φέρουν στο χέρι...

ΚΛΕΑ

Να μαγειρεύω σύμφωνα με τον τρόπο της μητέρας σου, τα σεντόνια να αλλάζουν κάθε Παρασκευή...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μου αρέσει να σε χαίρομαι πάνω σε τριζάτα σεντόνια.

ΚΛΕΑ

Ναι, όλα προγραμματισμένα. Η έξοδος της Παρασκευής πάντα έπρεπε να έχει το ίδιο επιδόρπιο...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Το μόνο βράδυ που στο σπίτι δεν ήταν τα παιδιά.

ΚΛΕΑ

Τα παιδιά κοιμόντουσαν από τις δέκα!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Και μαζί με αυτά και η διάθεσή σου.

ΚΛΕΑ

Κανείς άλλος δεν με έχει πει ψυχρή.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κανείς άλλος;

ΚΛΕΑ

Ξέρεις πολύ καλά τι εννοώ...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Άλλο τι δείχνει κανείς ότι προσφέρει κι άλλο το πώς το προσφέρει.

ΚΛΕΑ

Ε;...

(Ο Μενέλαος σηκώνεται, βηματίζει μέσα στο σαλόνι. Ανάβει τσιγάρο).

ΚΛΕΑ

Είναι ανάγκη να καπνίσεις πάλι;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όταν είχες πάρει την απόφαση να κάνουμε παιδί, δεν δεχόσουνα με τίποτε το προφυλακτικό. Αλλά επειδή χωρίς προφυλακτικό μπορεί να λερωνόντουσαν τα σεντόνια και το στρώμα από κάτω, έπρεπε να έχουμε προγραμματίσει... τη συνεύρεσή μας και να έχουμε πετσέτες, χαρτομάντιλα, κι εγώ δεν ξέρω τι άλλο...

ΚΛΕΑ

Το στρώμα δεν πλένεται εύκολα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κι επειδή πάντα η παραδουλεύτρα που είχαμε ήταν και της μητέρας σου, δεν ήθελες με τίποτε η μανούλα σου να μάθει λεπτομέρειες για την αμαρτωλή πλευρά της συζυγικής ζωής σου...

ΚΛΕΑ

Παραλογίζεσαι!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Τρελός πάντως δεν είμαι. Τώρα, δηλαδή, δεν είμαι... Δεν το επιτρέπω πια στον εαυτό μου. Αλλά τότε... Υπέκυπτα για να μην τρελαθώ. Και μετά... Θες να θυμηθώ και τα μετά;

(Η Κλέα κινείται νευρικά μέσα στον χώρο. Ψάχνει για κάτι φυλλάδια πολύχρωμα, σπαρμένα σε διάφορα σημεία. Τα μαζεύει και τα κρατά στην αγκαλιά της).

ΚΛΕΑ

Θυμήσου ό,τι θες!

MENEΛΑΟΣ

Και μόλις γεννηθήκανε τα παιδιά, το προφυλακτικό έγινε για σένα απαραίτητο εξάρτημα ηδονής... *(Ανάβει κι άλλο τσιγάρο)*. Μα οι καημένες οι καπότες γρήγορα μπήκαν και πάλι στην αχρηστία...

ΚΛΕΑ

Είχες μετοχές στο Duo;

MENEΛΑΟΣ

Τη μια φορά νόμιζες ότι είχες, λέει, τσουξίματα, την άλλη ήσουν λίγο πριν ή λίγο μετά την περίοδο...

ΚΛΕΑ

Εσείς οι άντρες δεν ξέρετε...

MENEΛΑΟΣ

Κι έπειτα ήρθε η αρρωστοφοβία σου. Ταχυπαλμίες, αρρυθμίες, μαρμαρυγές, ημικρανίες, καρκίνοι...

ΚΛΕΑ

Ψέματα έλεγα; *(Πάει να ξεκουμπώσει την μπλούζα της)*. Ψέματα είναι... αυτό! *(Χουφτιάζει τον ένα της μαστό)*.

MENEΛΑΟΣ

Ένας προαναγγελθείς καρκίνος!

(Ξαφνικά κι οι δυο τους σιωπούν. Η Κλέα αφήνει τα φυλλάδια να πέσουν στο πάτωμα. Μένει ακίνητη... Ο Μενέλαος πέφτει σε μια πολυθρόνα).

ΚΛΕΑ

Από τότε που η μητέρα μου παρουσίασε έναν όγκο στο στήθος, πίστεψα ότι κάποια στιγμή θα το πάθαινα κι εγώ. Ήμουν παιδί τότε και...

MENEΛΑΟΣ

Μα της μητέρας σου ήταν ένας απλός καλοήθης όγκος...

ΚΛΕΑ

Ο τρόμος δεν έφυγε.

MENEΛΑΟΣ

Η εξάρτηση... Πάντα η εξάρτηση... Ακόμα και τώρα!

ΚΛΕΑ

(Σκύβει για να μαζέψει ξανά τα φυλλάδια). Κλεισμένη μέσα στο σπίτι... Να μαγειρεύω, να πλένω, να σκουπίζω... Και γύρω μου η ζωή να καλπάζει... Τα δικά μου όνειρα;

MENEΛΑΟΣ

Εγώ δεν ήμουν που σε έπεισα να ανοίξεις το μαγαζί;

ΚΛΕΑ

Κι εσύ να λάμπεις... Ο γνωστός επιστήμονας, ο γοητευτικός άντρας, ο επιτυχημένος!

MENEΛΑΟΣ

Πολύ καθυστερημένα κατάλαβα τον ανταγωνισμό που κρυβότανε μέσα σου.

ΚΛΕΑ

Και οι θαυμάστριές σου να σε πολιορκούν...

MENEΛΑΟΣ

Μα δεν μπορούσα να ζω μια ζωή κλεισμένος σε τέσσερις τοίχους!

ΚΛΕΑ

Την Έλλη, όμως, μέσα σ' αυτούς τους τέσσερις τοίχους την έφερες.

MENEΛΑΟΣ

Το ξέρεις πως τίποτε δεν είχα με την Έλλη.

ΚΛΕΑ

Την άφησες όμως να ελπίζει.

MENEΛΑΟΣ

Ίσως να κολακεύτηκα... Κακό ήταν;

ΚΛΕΑ

Κι αυτή να με προσβάλλει...

MENEΛΑΟΣ

Δεν έδωσα σε κανένα το δικαίωμα να σε προσβάλει!

ΚΛΕΑ

Πολλοί το παίρνουν μόνοι τους...

MENEΛΑΟΣ

Όπως ο Χριστόφορός σου...

ΚΛΕΑ

Δεν ήταν το ίδιο... Ο Χριστόφορος δεν είχε καταλάβει τίποτε. Εγώ ήμουν που αισθάνθηκα ότι πήγαινα προς το μέρος του. Και τότε... Και τότε θυμάσαι ότι εγώ, ναι, εγώ ήμουν που σου ζήτησα να με βοηθήσεις. Το θυμάσαι; Λέγε!

MENEΛΑΟΣ

Ξεχνά κανείς εύκολα την ώρα που η γυναίκα του του λέει ότι έχει ερωτευθεί έναν άλλο;

ΚΛΕΑ

Δεν ήταν έρωτας. Φυγή ήταν... Και στράφηκα σε σένα... Κακό κι αυτό;

MENEΛΑΟΣ

Όχι! Γι' αυτό κι εγώ... Δεν σε βοήθησα;

(Η Κλέα δεν απαντά, μα κουνά καταφατικά το κεφάλι της. Ο Μενέλαος την τραβά κοντά του, κάθονται στον καναπέ, την αγκαλιάζει από τους ώμους).

MENEΛΑΟΣ

Και τώρα θέλω να σε βοηθήσω... Γι' αυτό στο ζητώ, να τον βγάλεις από τη ζωή σου...

ΚΛΕΑ

Μα δεν είναι το ίδιο τώρα! Τώρα εγώ ξέρω πως δεν ζω πια στη σκιά σου... Δεν είμαι η γυναίκα του Μενέλαου, μα η Κλέα. Κι αυτός... δεν είναι Χριστόφορος.

MENEΛΑΟΣ

Αυτό δα έλειπε! Από τον μέγα επιβήτορα στον... άντε τώρα, μην πω τίποτε το προσβλητικό για τον καλό σου!

ΚΛΕΑ

Οι επιλογές του καθένα είναι σεβαστές.

MENEΛΑΟΣ

Το ξέρεις ότι δεν είναι αυτό το ζήτημα.

(Η Κλέα τραβιέται από την αγκαλιά του Μενέλαου).

ΚΛΕΑ

Μήπως είναι;

MENEΛΑΟΣ

Τι θες να πεις;

ΚΛΕΑ

Τότε με τον Χριστόφορο είχες αντιδράσει διαφορετικά. Δεν είχες ζηλέψει...

MENEΛΑΟΣ

Όχι. Μα ούτε τώρα ζηλεύω...

ΚΛΕΑ

Αν δεν είναι ζήλια, τότε τι είναι;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

...

ΚΛΕΑ

Πες μου! Τι είναι;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ανασφάλεια... Δεν το έχεις καταλάβει;

ΚΛΕΑ

Ανασφαλής εσύ!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Έναν αντίζηλο που μου μοιάζει μπορώ να τον αντιμετωπίσω.

ΚΛΕΑ

Μόνο αυτό;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν ξέρω τι θες να αποδείξεις.

ΚΛΕΑ

Εγώ; Τίποτε!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Τότε σταμάτα να παριστάνεις τον ψυχίατρο! Κοίταξέ με!

ΚΛΕΑ

Λέγε, λοιπόν, τι θες;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Να γυρίσεις σε μένα!

ΚΛΕΑ

Δεν έχω φύγει...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όταν λένε ότι μια γυναίκα ξελογιάστηκε, τι νομίζεις ότι βλέπουν διαφορετικό από όσα εσύ κάνεις;

ΚΛΕΑ

Τι κάνω, δηλαδή;

MENEΛΑΟΣ

Ατέλειωτα τηλεφωνήματα, καφεδάκια, κινηματογράφους και θέατρα, κοινούς φίλους...

ΚΛΕΑ

Έχουμε κοινά ενδιαφέροντα...

MENEΛΑΟΣ

Μα έχει την ηλικία σχεδόν της κόρης σου! Θα μπορούσε να ήταν γιος σου! Ξέρεις πόσοι θα είναι αυτοί που θα σε σχολιάζουν;

ΚΛΕΑ

Αδιαφορώ για τους άλλους! Είναι συνεργάτης μου...

MENEΛΑΟΣ

Κι άλλοι διακοσμητές σε έχουν πλευρίσει... Αλλά δεν φτάσανε στο σημείο να τηλεφωνούν σε ξένο σπίτι στις δύο μετά τα μεσάνυχτα!

ΚΛΕΑ

Είχε ένα πρόβλημα. Χρειαζόταν ένα φίλο να του συμπαρασταθεί...

MENEΛΑΟΣ

Σιγά το πρόβλημα... Ο γκόμενος εκείνης της βραδιάς δεν τον είχε γαμήσει γερά...

ΚΛΕΑ

Σταμάτα!

MENEΛΑΟΣ

Όχι, δεν θα σταματήσω! Γιατί όταν εγώ είχα μπροστά μου το δικό μου πρόβλημα, δεν τηλεφώνησα τα χαράματα σε κανένα φίλο για να του το πω!

ΚΛΕΑ

Εσύ είσαι άλλο... Είσαι... Ξέρεις να αντιμετωπίζεις μόνος σου τον εαυτό σου!

MENEΛΑΟΣ

Εννοείς ότι είμαι ψυχρός... Άκαρδος, μήπως;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Όταν βγήκες από το νοσοκομείο... Όταν ήρθες στο σπίτι... Όταν βγήκαν οι επίδесμοι και μαζί... Θυμάσαι; Μαζί είδαμε το στήθος σου...

ΚΛΕΑ

Σε παρακαλώ...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όχι, αγάπη μου! Δεν σταματώ... Γιατί εκείνη η στιγμή, εκείνη η βραδιά ήταν η πιο δική μας, η πιο μεγάλη μας!

ΚΛΕΑ

...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν ήταν εύκολη βραδιά...

ΚΛΕΑ

Εγώ είχα φτάσει στον θάνατο... Εγώ ακρωτηριάστηκα... Κι ακόμα έτσι είναι και τα δύο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν είναι. Μπορεί να είναι κάτι άλλο...

ΚΛΕΑ

Τώρα παριστάνεις εσύ τον ψυχίατρο... Άσε με!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όχι! Αυτό δεν θα το δεις ποτέ! Να σε αφήσω... Όχι!

ΚΛΕΑ

Άσε με τότε να φύγω εγώ!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ποτέ!

(Η Κλέα πάει να βγει από το δωμάτιο. Ο Μενέλαος την αρπάζει από πίσω, την τραβά απότομα, τη σπρώχνει να καθίσει σε μια πολυθρόνα. Εκείνη αντιστέκεται. Παλεύουν. Αυτή βουβά, αυτός βραχνά, ασθμαίνοντας, εκτός εαυτού, παραληρεί).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εδώ... Εδώ θα μείνεις... Έτσι μπράβο!... Εδώ, κάτσε! Δίπλα μου... Όχι, δεν θα φύγεις... Κάτσε, σου είπα! Εδώ, δίπλα μου... Έτσι! Τρυφερά και υπάκουα... Μπράβο! Μπράβο είπα! Φίλα με! Φίλα με, λέω!... Γιατί δεν με φιλάς; Φίλα! Όχι! Εδώ...

(Η Κλέα πρώτα αντιδρά, μετά κλαίει βουβά, μετά αφήνεται να πέσει δίπλα του και μόλις βρει μια λάσκα στιγμή, πέφτει από την πολυθρόνα, σωριάζεται)

στο πάτωμα, τα χέρια της πάνω στα μπράτσα της πολυθρόνας, το κεφάλι της ριγμένο).

MENEΛΑΟΣ

Εδώ... Εδώ.... Εδώ... Εδώ... Εδώ... Εδώ... Εδώ... Εδώ... Εδώ...

(Και οι δυο τους μένουν ακίνητοι, ίδια με αγάλματα... Μετά από ένα ή δυο λεπτά, η Κλέα παραμένει πάντα γονατισμένη. Ο Μενέλαος κινείται προς την άλλη πολυθρόνα. Στον δρόμο του σπρώχνει μια στοίβα περιοδικών ή βιβλίων. Ο θόρυβος της πτώσης τους αλλάζει το κλίμα μέσα στον χώρο. Ο Μενέλαος τρίβει το πρόσωπό του σαν να πλένεται, η Κλέα πάντα στην ίδια θέση. Ο Μενέλαος ανάβει τσιγάρο).

MENEΛΑΟΣ

Λοιπόν;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Εδώ, λοιπόν... Λοιπόν, λέω! Τι κάνουμε τώρα;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Δεν μπορώ να επιτρέψω ξανά στον εαυτό μου να φτάσει σε αυτήν την κατάσταση... Είσαι αποφασισμένη; Σε ρωτώ... Σε ρωτώ!

(Η Κλέα αποφασίζει να σηκωθεί. Πάει σε μια άλλη άκρη του δωματίου. Μηχανικά, καθώς περνά από μπροστά τους, μαζεύει τα βιβλία ή τα περιοδικά που είχαν πέσει).

MENEΛΑΟΣ

Σε ρωτώ...

ΚΛΕΑ

Τι θες;

MENEΛΑΟΣ

Εμένα ρωτάς τι θέλω;

ΚΛΕΑ

Τους όρους σου...

MENEΛΑΟΣ

Πολύ καλά, λοιπόν, εγώ και πάλι να πάρω την πρωτοβουλία... Λοιπόν, ένα και μόνο: να τον βγάλεις από τη ζωή μας!

ΚΛΕΑ

Οι άνθρωποι δεν είναι αντικείμενα...

MENEΛΑΟΣ

Και να... Ναι κι αυτό... Κυρίως αυτό! Να ξαναγίνεις δική μου!

ΚΛΕΑ

Δική σου είμαι!

MENEΛΑΟΣ

Δεν είσαι! Όσο υπάρχει αυτός, όχι!

ΚΛΕΑ

Λοιπόν;

MENEΛΑΟΣ

Τι λοιπόν;

ΚΛΕΑ

Τι προτείνεις;

MENEΛΑΟΣ

Σου είπα!

ΚΛΕΑ

Διαφορετικά;

MENEΛΑΟΣ

Χωρίζουμε...

ΚΛΕΑ

Όστε έτσι;

MENEΛΑΟΣ

Ναι... *(παύση)* Ναι!

ΚΛΕΑ

Τότε, ναι...

MENEΛΑΟΣ

Τι ναι;

ΚΛΕΑ

Χωρίζουμε! Θα φύγω εγώ!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Προτιμώ να φύγω εγώ... Η φυγή θα ήταν εύκολη για σένα...

ΚΛΕΑ

Όπως θες!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν θα έπρεπε να ενημερωθούν τα παιδιά;

ΚΛΕΑ

Υποθέτω... Μπορείς να τους το πεις...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εγώ; Γιατί εγώ; Εσύ παίρνεις την απόφαση!

ΚΛΕΑ

Εσύ με εξαναγκάζεις!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εγώ σου ζητώ να είμαστε όπως παλιά... Αυτό και μόνο!

(Η Κλέα κινείται προς τα εκεί που είναι το τηλέφωνο).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Τι κάνεις;

ΚΛΕΑ

Τηλεφωνώ στην Αντιγόνη... Θα της πω να έρθει αύριο...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Πρέπει να το πεις και στον Δήμο...

(Η Κλέα περιμένει να απαντήσει η γραμμή).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κλέα...

(Η Κλέα αρχίζει να μιλά στο τηλέφωνο... Μιλά σιγανά, δεν ακούγεται...).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όχι! Όχι!

Αρπάζει ένα μαξιλάρι από τον καναπέ... Πάει να το πετάξει προς τη μεριά της Κλέας, σταματά. Χώνει το πρόσωπό του μέσα στο μαξιλάρι και στη συνέχεια αρχίζει να το χτυπά πάνω στα έπιπλα, στους τοίχους, το

εκσφενδονίζει τελικά προς τη μεριά της Κλέας. Εκείνη έχει κλείσει το τηλέφωνο. Τον κοιτά με παγωμένο βλέμμα. Τα φώτα σβήνουν... Ήχος από γυάλινα αντικείμενα που σπάνε. Και το Καλοκαίρι του Βιβάλντι ακούγεται με τον ίδιο τρόπο που είχε ακουστεί η Άνοιξη στο τέλος της πρώτης σκηνής.

Διάλειμμα

Σκηνή Τρίτη - Τρίτη Εποχή

Στον ίδιο χώρο, τέσσερις μέρες αργότερα. Μισοσκότεινα. Σε μια πολυθρόνα κάθεται ο Δήμος. Η Αντιγόνη μπαίνει από την εξώπορτα με τα δικά της κλειδιά. Δεν βλέπει τον Δήμο, πάει στο εσωτερικό του σπιτιού, σε λίγο επιστρέφει και ανάβει τα φώτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καλά, εδώ είσαι;

ΔΗΜΟΣ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ανέβηκα πρώτα στο δώμα και σου χτύπησα. Νόμιζα πως εκεί θα με περίμενες... Πού είναι;

ΔΗΜΟΣ

Είχαμε πει να έρθεις νωρίτερα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Η κίνηση είναι το κάτι άλλο. Με τέτοια βροχή! Τηλεφώνησε κανένας τους;

ΔΗΜΟΣ

Η μαμά έχει φύγει από το πρωί, ο μπαμπάς επέστρεψε το μεσημέρι, με ειδοποίησε ότι έχει φέρει φαγητό και μετά ξανάφυγε...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Λοιπόν, λέγε!

ΔΗΜΟΣ

Ο μπαμπάς τελικά αποφάσισε να φύγει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Αυτό μου το 'πε και μένα... Και δεν ξαφνιάστηκα...

ΔΗΜΟΣ

Μα αφού προχτές τα βρήκανε!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τα κλάματά σου τους έκαναν...

ΔΗΜΟΣ

Κι εσύ τους είπες «βρέστε τα!»...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μόνο αυτό! Αν θυμάσαι καλά, δεν πήρα θέση. Εσύ ήσουν...

ΔΗΜΟΣ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Κάνεις σαν μωρό! Πρέπει να καταλάβεις ότι η ζωή των άλλων δεν είναι η δική σου.

ΔΗΜΟΣ

Γιατί κι εσύ δεν προσπάθησες περισσότερο να...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Γιατί πιστεύω ότι το θέμα είναι βαθύτερο.

ΔΗΜΟΣ

Ας το έλεγες!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν νομίζω ότι θα άλλαζα κάτι... Ό,τι θέλανε να πετύχουν το πέτυχαν.

ΔΗΜΟΣ

Δηλαδή;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν καταλαβαίνεις ότι φωνάζοντάς μας προσπάθησε ο ένας να πιέσει τον άλλον;

ΔΗΜΟΣ

Εγώ ξέρω ότι τώρα είμαστε ξανά στο ίδιο σημείο...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μπορεί και όχι...

ΔΗΜΟΣ

Τι θες να πεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ελπίζω αυτή τη φορά ο Μενέλαος να μην έρθει κουβαλώντας πιροσκή και μπύρες...

ΔΗΜΟΣ

Είσαι σκληρή.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Νομίζω θυμωμένη... Και δεν πιστεύω στα κουκουλώματα. Θα δεις! Εκτός κι αν εσύ βάλεις και πάλι τα κλάματα...

ΔΗΜΟΣ

Μα, ρε γαμώτο! Όλα αυτά για κάποιον σαν τον...

(Ανοίγει η εξώπορτα, μπαίνει η Κλέα. Αφήνει κάτι σακούλες σε μια καρέκλα. Ρίχνει την καμπαρντίνα της σε μιαν άλλη).

ΚΛΕΑ

Βρήκες κίνηση;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Με τέτοια βροχή...

ΚΛΕΑ

Έχουν έρθει κάτι γράμματα για σένα.

(Η Αντιγόνη πλησιάζει το τραπεζάκι που αφήνουν την αλληλογραφία. Διαλέγει τις επιστολές που είναι στο όνομά της. Ανοίγει και πάλι η εξώπορτα. Είναι ο Μενέλαος).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Γεια! *(Φιλιά την Αντιγόνη)*. Είσαι μούσκεμα... Σκούπισε τα μαλλιά σου!

(Ο Μενέλαος βγάζει το μπουφάν του, μπαίνει στο εσωτερικό του σπιτιού. Η Αντιγόνη αφήνει τις επιστολές, πηγαίνει και κάθεται. Ο Μενέλαος παρουσιάζεται ξανά, βλέπει τους άλλους ήδη καθισμένους. Πηγαίνει κι αυτός να καθίσει).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Λοιπόν... Σας φώναξα και πάλι για να σας πω πως... τελικά χωρίζουμε! Φεύγω εγώ...

ΚΛΕΑ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

...

ΔΗΜΟΣ

...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θα αρχίσεις εσύ ή εγώ;

ΚΛΕΑ

...

ΔΗΜΟΣ

Μα, αφού τα βρήκατε...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Απλούστατα, η Κλέα δεν κράτησε τις υποσχέσεις της.

ΚΛΕΑ

Σου είπα πως οι άνθρωποι δεν είναι αντικείμενα για να τους πετάς όποτε σου καπνίσει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Είχα δεχτεί να του μιλούσες για να του εξηγήσεις.

ΚΛΕΑ

Ε, αυτό έκανα! Τι θες τώρα;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν είχαμε μόνο αυτό συμφωνήσει! Είχες δεχτεί να αλλάζες και τη συμπεριφορά σου απέναντί μου.

ΚΛΕΑ

Με το γύρισμα ενός διακόπτη!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ε, αφού σου είμαι τόσο δυσάρεστος, δεν έχω λόγο να μένω μαζί σου... Η αξιοπρέπειά μου δεν μου το επιτρέπει!

ΚΛΕΑ

Βλακείες! Κάνε ό,τι θες!

ΔΗΜΟΣ

Μα, ρε μπαμπά, δεν μπορείς κι εσύ....

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Να μπορώ τι; Να της μιλώ και να μου κρατά μούτρα; Να θέλω να τη φιλήσω και εκείνη να τραβιέται; Κι όλο υπονοούμενα πως τάχα μου όλα αυτά στο τέλος θα την αρρωστήσουν και πάλι; Δηλαδή να δεχτώ ότι εγώ είμαι ο θύτης κι αυτή το θύμα;

ΚΛΕΑ

Εσύ έθεσες όρους!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εσύ έβαλες άλλους μέσα σ' αυτό το σπίτι!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Κάνετε και πάλι σαν παιδιά!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Έτσι λες; Λοιπόν, σήμερα πέρασα όλη τη μέρα μου ψάχνοντας να βρω σπίτι να νοικιάσω. Είχα καθίσει σε ένα καφενείο, είχα πάρει την εφημερίδα και τηλεφωνούσα... Και με ρωτούσαν... Με ρωτούσαν αν έχω οικογένεια, αν είμαι μόνος... Κι εγώ... Εγώ να απαντώ... Μόνος! Μόνος μετά από τριάντα χρόνια... Θεέ μου!

ΔΗΜΟΣ

Μα, ρε πατέρα, όλα αυτά για... Ποιον ζηλεύεις;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν ζηλεύω κανένα! Δεν το επιτρέπω στον εαυτό μου!

ΚΛΕΑ

Πολλά δεν επιτρέπεις εσύ στον εαυτό σου...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όπως βλέπεις, είμαι αντικειμενικός.

ΔΗΜΟΣ

Δεν καταλαβαίνω...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δυο λεπτά! Δυο λεπτά, γιατί εγώ τουλάχιστον δεν ήρθα εδώ πέρα, μέσα στη βροχή, για να ακούσω τα ίδια που λέγατε και πριν από τρεις μέρες...

ΚΛΕΑ

Δεν ήμουνα εγώ αυτή που σας φώναξε και πάλι... Ο Μενέλαος το αποφάσισε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Τι θα πει τα ίδια; Κι έπειτα, παραμένουμε πάντα μια οικογένεια! Μήπως πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη για την τλαιπωρία; Ε, συγγνώμη, λοιπόν...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν είναι αυτό και το ξέρεις καλά! Αφού, όμως, μας φωνάξατε ξανά, θα πρέπει αυτή τη φορά να μας ακούσετε...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μήπως και προχτές σας εμπόδισε κανένας;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Λοιπόν, Δήμο, μίλα πρώτος εσύ!

ΔΗΜΟΣ

Εγώ... Τι να πω;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ό,τι μου έλεγες χτες, στο σπίτι μου...

ΔΗΜΟΣ

Δεν ξέρω... Ε, ναι! Νομίζω πως όλα αυτά είναι αστεία πράγματα! Στην ηλικία σας, δηλαδή, να θέλετε να το διαλύσετε! Κι εγώ να πρέπει να εξηγώ στους φίλους μου ότι οι γέροι μου χωρίσαν γιατί... Γιατί η μάνα μου τα έχει με έναν...

ΚΛΕΑ

Σταμάτα! Λες ανοησίες!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Όλοι ανοησίες λένε; Όταν δεν σε συμφέρει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν μου έλεγες αυτά χτες...

ΔΗΜΟΣ

Πάγε κι εσύ!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Με βρισιές και ψέματα δεν τους βοηθάς... Πες αυτά που στ' αλήθεια αισθάνεσαι!

ΔΗΜΟΣ

Δεν είμαι σίγουρος... Θέλω να πω... Καλά... Πάντως να ξέρετε ότι εγώ δεν θα το δεχτώ... Αυτό, δηλαδή... Να χωρίσετε...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μίλα! Λέγε!

ΚΛΕΑ

Μην του μιλάς έτσι!

(Ο Μενέλαος ανοίγει το πακέτο τα τσιγάρα του, ανάβει ένα, ο Δήμος σκύβει και παίρνει κι αυτός ένα. Το ανάβει με νευρικές κινήσεις, καπνίζει άτσαλα).

ΚΛΕΑ

(Στον Δήμο) Μου είχες πει ότι το έκοψες...

MENEΛΑΟΣ

Για όνομα του Θεού, Κλέα!

ΔΗΜΟΣ

Δεν είμαι κανένα μωρό... Καταλαβαίνω μερικά πράγματα που γίνονται εδώ μέσα.

MENEΛΑΟΣ

Δηλαδή τι γίνεται εδώ μέσα;

ΔΗΜΟΣ

Γίνονται... Νομίζετε ότι δεν βλέπω ότι η μαμά από τον καιρό που άνοιξε το μαγαζί έχει κάνει το σπίτι μας ξενοδοχείο;

ΚΛΕΑ

Μήπως δεν βρίσκεις καθαρά ρούχα και ζεστό φαγητό;

ΔΗΜΟΣ

Δεν είναι αυτά μόνο.

ΚΛΕΑ

Έχω πολλές ευθύνες...

ΔΗΜΟΣ

Ζήλεψες τον μπαμπά, που το έχει συνήθειο αυτό.

MENEΛΑΟΣ

Όλοι οι άντρες έχουν τις δουλειές τους... Ειδικά όσοι σαν κι εμένα ασχολούνται με τόσα!

ΔΗΜΟΣ

Μάλιστα! Και δεν υπήρξε ούτε μια Κυριακή απόγευμα να έρθεις μαζί μου στο γήπεδο!

MENEΛΑΟΣ

Ξέρεις ότι έχω τις απόψεις μου!

ΔΗΜΟΣ

Πώς, ξέρω! Οι απόψεις σου για τους οπαδούς και τους υπεύθυνους πολίτες! Αλλά από την άλλη πάλι, καθόσουνα να σιδερώσεις τα ρούχα μου, όταν η μαμά είχε τους πονοκεφάλους της.

MENEΛΑΟΣ

Αυτό, πάλι, πού κολλάει;

ΔΗΜΟΣ

Στα περίεργα αυτού του σπιτιού...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εκείνο τον καιρό δεν φτάνανε τα χρήματα για να έχουμε παραδουλεύτρα.
Τι ήθελες να κάνω;

ΔΗΜΟΣ

Ναι, αλλά αυτό δεν το κάνανε οι μπαμπάδες των φίλων μου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Το ξέρεις ότι εγώ πιστεύω στην ισότητα των δύο φύλων.

ΔΗΜΟΣ

Και τότε γιατί κάθε φορά που έβαζα τα κλάματα μου φώναζες ότι οι άντρες
δεν κλαίνε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν ξέρω... Φαντάζομαι...

ΔΗΜΟΣ

Τότε η ισότητα ξεχνιότανε! Αλλά όταν ερχόσασταν στο σχολείο για τους
βαθμούς, πάντα έπρεπε να είσαστε κι οι δυο μαζί...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μα τώρα πού τα θυμήθηκες όλα αυτά;

ΚΛΕΑ

Κακό κι αυτό;

ΔΗΜΟΣ

Πολλά θυμάμαι εγώ! Εσύ λοιπόν, μαμά, πάντα να θες να πείσεις τους
καθηγητές μου ότι δεν ήμουνα σκράπας, αλλά με φύση κάπως
καλλιτεχνική...

ΚΛΕΑ

Ποτέ δεν είπα κάτι τέτοιο!

ΔΗΜΟΣ

Κι ο μπαμπάς, αντίθετα, να συμφωνεί με τους καθηγητές ότι δεν έχω, λέει,
αναλυτική σκέψη. Μπούρδες, δηλαδή! Δεν άνοιγα βιβλίο στο σπίτι. Αυτό
ήταν!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Σταμάτα πια! Τι σχέση έχουν όλα αυτά με...

ΔΗΜΟΣ

Έχουν! Δεν ξέρω το πώς, αλλά έχουν!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Γιατί δεν τον ακούτε; Προχτές τον κάνατε να σπαράξει... Του είπατε μετά ότι πέρασαν όλα και τώρα ξανά...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ναι, αλλά... δεν είναι... δεν είστε πια παιδιά...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ούτε και κούκλες να μας παίζει ο καθένας κατά το κέφι του.

ΚΛΕΑ

Για τον Δήμο καταλαβαίνω την αντίδρασή του. Αλλά εσύ, που έχεις κληρονομήσει τη λογική του πατέρα σου;

ΔΗΜΟΣ

Να, βλέπεις; Λες πάλι το ίδιο! Κι εγώ τη δική σου, την καλλιτεχνική! Έτσι; Πες το!

ΚΛΕΑ

Ωραία, λοιπόν! Μα είναι περίεργο αυτό; Κακό;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Όχι! Οι συγκρίσεις όμως που κάνεις ανάμεσα σε μένα και τον Δήμο, είναι...

ΚΛΕΑ

Δηλαδή με κατηγορείς για...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Άσ' το αυτό! Σε τι και τους δυο σας κατηγορώ ρώτα με!...

ΚΛΕΑ

...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Λοιπόν, εσένα γιατί τα θες όλα δικά σου, τον Μενέλαο γιατί δεν θέλει να σε πιέζει.

ΚΛΕΑ

Δέχομαι ότι είμαι χαζή! Δεν σε καταλαβαίνω...

MENEΛΑΟΣ

Εγώ ναι!

ΚΛΕΑ

Επειδή παίρνει το μέρος σου!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν παίρνω το μέρος κανενός! Αλλά αφού επιμένετε να ζητάτε τη γνώμη μας, θα πρέπει να την ακούτε κιόλας.

ΔΗΜΟΣ

Αντιγόνη...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ο Δήμος προσπάθησε με τον τρόπο του να σας πει ότι κι οι δυο μεγαλώσαμε μέσα σε μια ανασφάλεια...

ΚΛΕΑ

Ανασφάλεια λες την αγάπη, τη φροντίδα... Τι σου έλειψε, δηλαδή;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Η ισορροπία. Το καταλαβαίνεις αυτό;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Προσπαθώ...

ΔΗΜΟΣ

Δηλαδή;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Προοδευτικοί και συντηρητικοί συγχρόνως... Θυμάστε εκείνα τα σαββατόβραδα που μαζευόντουσαν εδώ πέρα οι φίλοι σας και ξενυχτούσατε κουβεντιάζοντας πολιτικά; Σας άκουγα, κι ήταν φορές που πίστευα ότι τους γονείς μου μπορεί και στη φυλακή ακόμα να τους κλείνανε. Αλλά και ποτέ δεν σας είδα να κατεβαίνετε στις συγκεντρώσεις, να φωνάζετε κι εσείς... Τέλος πάντων κάτι να κάνατε... Στις επετείους του Πολυτεχνείου εμείς πηγαίναμε βόλτα με τον παπού και τη γιαγιά. Είναι στιγμές που σας θαυμάζω, το πώς καταφέρνατε να είσαστε συγχρόνως και τα δύο. Προοδευτικοί στη σκέψη και συντηρητικοί στην πράξη! Ένα παιδί όλα αυτά μπορεί να το τρομάζουν... Να το κάνουν να αισθάνεται μπερδεμένο...

MENEΛΑΟΣ

Θεέ μου!

ΚΛΕΑ

Αυτό είναι το ευχαριστώ για...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σαν μητέρα ήσουνα τρυφερή, ζεστή... Σαν άνθρωπος όμως, σαν γυναίκα αν θες, μόνιμα επιθετική. Μάλλον φοβισμένη... Ναι, αυτό ακριβώς, φοβισμένη! Και ζητούσες από τον Μενέλαο να σε καλύπτει. Κι όλα να μένουν κρυφά! Το ξέρεις πως όταν αρρώστησες δεν μπορούσα να καταλάβω πού βρισκότανε ο κίνδυνος;

ΔΗΜΟΣ

Κι εμένα δεν μου είχατε πει τίποτε!

MENEΛΑΟΣ

Έτσι ήθελε εκείνη...

ΚΛΕΑ

Ήθελα να σας προστατέψω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Από τι; Από τον θάνατό σου; Μα κρύβεται κάτι τέτοιο; Και στην ψυχή ενός παιδιού τι συμβαίνει όταν ακούει πως η μητέρα του έχει μια σοβαρή αρρώστια, αλλά την ίδια στιγμή δεν βλέπει αυτήν τη σοβαρότητα;

MENEΛΑΟΣ

Τη μέρα που ξεκίνησε τη χημειοθεραπεία, την ίδια μέρα, αλλάξαμε και τα δυο αυτοκίνητα... Ήταν η αντίδρασή μας. Ένας τρόπος να επιβιώσουμε!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Και καλά κάνατε! Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι κάτι τέτοιο είναι συνηθισμένο... Δεν το κάνει ο καθένας αυτό!

ΔΗΜΟΣ

Εγώ πάντως δεν είχα καταλάβει τίποτε... Κάτι ένιωθα να συμβαίνει, αλλά...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Αν πιστεύατε αυτό που κάνατε, θα το λέγατε και σε μας... Σε όλους... Το κρατούσατε κρυφό, γιατί δεν ήσαστε ολότελα έτοιμοι να το αποδεχτείτε... Εσύ φοβόσουνα... Εσύ είχες πάρει την απόφαση να δείχνεις τολμηρός... Ήσουν όμως;

ΚΛΕΑ

Προσπαθώ να καταλάβω... Τι σχέση έχει εκείνο το γεγονός με ό,τι τώρα συμβαίνει;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Νομίζω πως...

ΚΛΕΑ

Όχι! Άσε την Αντιγόνη να μιλήσει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μας φωνάζετε για να μας ανακοινώσετε κάτι που έχετε αποφασίσει ή μήπως γιατί θέλετε να βρείτε έναν τρόπο ν' αλλάξετε την απόφασή σας;

ΚΛΕΑ

Αντιγόνη!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Να σε ρωτήσω και κάτι άλλο; Ο διακοσμητής σου είναι μια ακόμα πρόφαση να μην αποδεχτείς κάτι; Ή, μήπως, να το πολεμήσεις;

ΚΛΕΑ

Να πολεμήσω τι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Βρες το μόνι σου... Δεν θα σ' το πω εγώ. Δεν θα γίνω ο ψυχαναλυτής σου! Όχι! *(Στρέφεται στον Μενέλαο)*. Αλλά και για σένα τι ήταν; Γιατί τον δέχτηκες τόσους μήνες; Γιατί όχι μόνο δεν αντέδρασες πιο πριν... από την αρχή, αλλά και συνεργάστηκες μαζί του στο σπίτι στην Επίδαυρο;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ήθελα να της αποδείξω ότι ήταν μια φούσκα... Λόγια μόνο! Στη δουλειά του μια μετριότητα...

ΔΗΜΟΣ

Γιατί, ρε γαμώτο, όλα αυτά; Γιατί;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ποιον πάτε να ξεγελάσετε;

ΔΗΜΟΣ

Γιατί δεν σταματάς;... Μπορείς να τους πεις κάτι άλλο; Κάτι για να πάψουν όλα αυτά!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Εσύ μπορείς;

ΔΗΜΟΣ

Εγώ... Τους αγαπώ... Τι θέλετε, δηλαδή, τώρα; Να ξαναβάλω τα κλάματα;

Ο Δήμος, τρέχοντας σχεδόν, βγαίνει από το δωμάτιο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν είναι δυνατόν!

Ο Μενέλαος, μετά από κάποιον δισταγμό, σηκώνεται για να πάει να βρει τον Δήμο.

ΚΛΕΑ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

...

ΚΛΕΑ

Λοιπόν...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

...

ΚΛΕΑ

Ήθελα να είμαι φίλη με την κόρη μου... Να μπορούσα...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ω, μωρέ μαμά...

ΚΛΕΑ

Να μπορούσα να της μιλούσα... Να μουμίλαγε κι εκείνη... Ας είναι!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Το ξέρεις ότι σ' αγαπώ...

ΚΛΕΑ

Δεν είναι αυτό...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Γιατί δεν θες να καταλάβεις;

ΚΛΕΑ

Καταλαβαίνω, έννοια σου...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν θέλω να είμαι φίλη σου... Κόρη σου είμαι!

ΚΛΕΑ

Μα, επιτέλους, γιατί με κατηγορείς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

...

ΚΛΕΑ

Σ' ακούω!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πως αντί εσύ να με προσέχεις, πρέπει να σε προσέχω εγώ!

ΚΛΕΑ

Είσαι άδικη!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Άδικη, όχι! Σκληρή ίσως... Μα όχι άδικη!

ΚΛΕΑ

Είσαι πολύ νέα ακόμα για να καταλάβεις τι μπορεί να σημαίνει να γερνάς... Και να μην το θες... Να το φοβάσαι!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν μπορεί μια ολόκληρη ζωή να φοβάσαι κάτι! Άλλοτε τις ευθύνες, άλλοτε τις απόψεις των άλλων, άλλοτε την αρρώστια... Τώρα τα γηρατειά... Αύριο...

ΚΛΕΑ

Τόσο κακή μάνα!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δεν μιλώ για τη μάνα, σου είπα. Μα για τη γυναίκα... Εσύ άλλοτε ζητούσες ανεξαρτησία, τη διεκδικούσες, μα δεν τολμούσες και να την αναλάβεις... Μετά ζητούσες ευθύνες, αλλά προτίμησες να τις δεχτείς ως δώρο. Ακόμα και τώρα...

ΚΛΕΑ

Τώρα τι;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ε, να! Όλη αυτή η ιστορία...

ΚΛΕΑ

Από τα νιάτα του παίρνω κάτι κι εγώ...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Και ζητάς από τον πατέρα, ενώ ο ίδιος δεν θα παίρνει τίποτε, να σε στηρίζει...

ΚΛΕΑ

Δεν κάνω κάτι το επιλήψιμο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Φρόντισες να είναι τέτοια η επιλογή σου ώστε να έχεις μια ασφάλεια. Αλλά δεν είναι εκεί το πρόβλημα με τον Μενέλαο.

ΚΛΕΑ

Αισθάνεται ότι χάνει την κυριαρχία του πάνω μου...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Την οποία μέχρι τώρα την είχες απόλυτα αποδεχτεί. Και εκμεταλλευθεί...

ΚΛΕΑ

Ήθελα να 'ξερα, εσύ με τους δεσμούς σου πάντα όλα τα ελέγχεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Το ξέρεις πως όχι... Δεν ξέρω αν αυτό που ζητάω είναι γκόμενος, άντρας ή σύντροφος. Κι εγώ τι θέλω να 'μαι; Ερωμένη, συνάδελφος, σύντροφος; Κατάλαβες, τώρα; Τα υποψιάστηκες ποτέ όλα αυτά; Μπορεί... Δεν ξέρω...

ΚΛΕΑ

Δεν μιλάς... Ακόμα κι όταν σε πλησιάζω, εσύ είσαι κλειστή...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Εσύ είσαι κλεισμένη στον κόσμο σου!

ΚΛΕΑ

Εγώ; Εγώ που πάντα ήθελα να είμαι φίλη ακόμα και με τους φίλους σου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ναι! Άλλο κι αυτό! Η μητέρα μου να θέλει να κερδίζει αυτό που ήταν δικό μου...

ΚΛΕΑ

Μα τι λες τώρα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Όχι αυτό που φαντάζεσαι πάντως. Ήθελα εγώ να αποφασίζω για τον καθένα που έβαζα στη ζωή μου. Οι δικές σου οι παρεμβάσεις και οι αναλύσεις του μπαμπά... Για την ισότητα, τη θέση της γυναίκας... Άλλα κάνατε εσείς κι άλλα ζητούσατε από εμένα. Με μπερδεύατε!

ΚΛΕΑ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ξέρεις κάτι; Νομίζω πως κι οι δυο σας δεν θέλετε να παραδεχτείτε ότι τα παιδιά σας μεγαλώσανε. Γιατί τότε θα πρέπει να παραδεχτείτε ότι κι εσείς πια γερνάτε.

ΚΛΕΑ

Για τους γονείς τα παιδιά πάντα παραμένουν...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δες και τον Δήμο... Στα εικοσιδυό του χρόνια ακόμα μπεμπεκίζει!

ΚΛΕΑ

Αυτός είναι παιδί ακόμα...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Από τη μια του πήρατε μηχανή κι από την άλλη του φωνάζετε όταν περπατά ξυπόλητος!

ΚΛΕΑ

Ο πατέρας σου είναι υποχωρητικός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σε όλους μας είναι... Μα κι αυτός δεν ξέρει τι ζητά!

ΚΛΕΑ

Ο Μενέλαος!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Όταν προλαβαίνεις τις επιθυμίες των άλλων, μπορεί και να σημαίνει ότι εσύ ο ίδιος δεν τολμάς να τους εμπιστευθείς...

ΚΛΕΑ

Αντιγόνη, τι σου συμβαίνει;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μπορεί να με φοβίζει το μέλλον μου...

ΚΛΕΑ

...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Λυπάμαι, αλλά δεν ξέρω άλλο τρόπο για να σας βοηθήσω...

ΚΛΕΑ

Γιατί εσύ δεν ξέρεις τι σημαίνει να αντιμετωπίζεις τον ηλικιακό ρατσισμό...

(Ο Μενέλαος με τον Δήμο μπαίνουν στο σαλόνι).

ΔΗΜΟΣ

Έλα, πες της τι μου υποσχέθηκες!...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Σε παρακαλώ, ηρέμησε!

ΔΗΜΟΣ

Πες της!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θα πάγεις να συμπεριφέρεσαι σαν μπέμπης;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Έλα, πάμε να φύγουμε... Έλα να κοιμηθείς σπίτι μου απόψε.

ΔΗΜΟΣ

Ο μπαμπάς μου υποσχέθηκε να μη φύγει. Να κάνει μια ακόμα προσπάθεια... Φτάνει μονάχα η μαμά... Έλα, πες τα εσύ!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κάνε αυτό που σου είπε η Αντιγόνη! Έλα... Πήγαινε να πάρεις τα πράγματά σου.

(Η Κλέα σηκώνεται, πάει να βγει από το δωμάτιο).

ΔΗΜΟΣ

Πού πας;

ΚΛΕΑ

Στην τουαλέτα... *(Βγαίνει).*

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Έλα! Ετοιμάσου!

ΔΗΜΟΣ

Τί έγινε; Τί σου είπε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μπορείς να ηρεμήσεις;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν είναι εύκολο αυτό που του ζητάς. Ούτε κι εσύ άλλωστε...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ναι, ούτε κι εγώ! Αλλά... Να, εγώ έφυγα από το σπίτι γιατί ακριβώς αυτό περίμενα ότι θα συμβεί. Και δεν ήθελα να το επωμιστώ... Δεν θέλω να γίνω το στήριγμα το δικό σου ή της μαμάς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Είσαι θυμωμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ναι, μπορεί... Από την Κλέα που θέλει να την προστατεύω, από εσένα που θες εσύ να με προστατεύεις... Έφυγα... Έφυγα... Το ίδιο πρέπει να κάνει κάποια στιγμή κι ο Δήμος...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ούτε στρατιώτης δεν έχει ακόμα πάει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Αν σπούδαζε σ' άλλη πόλη, τώρα θα ζούσε μόνος του.

ΔΗΜΟΣ

Θέλω κάποια στιγμή κι εγώ να φύγω... Αλλά όχι έτσι. Επειδή οι γονείς μου θα χωρίσουν!

(Η Κλέα επιστρέφει, στέκεται στην πόρτα. Οι άλλοι δεν την έχουν δει).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μόνος, λες! Λοιπόν, όταν χτες πήρα την απόφαση πως δεν πάει άλλο και πως πρέπει να φύγω... Λοιπόν, αισθάνθηκα ξαφνικά υπέροχα... Θέλω να πω... Ελεύθερος! Ναι, ακριβώς αυτό!

ΔΗΜΟΣ

Μα εσύ μου υποσχέθηκες...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κάτι σαν ένα νέο κεφάλαιο στη ζωή μου... Μια αλλαγή! Μόνος! Πότε μου δεν έζησα μόνος... Από το σπίτι των γονιών μου, σ' αυτό εδώ... Λοιπόν, ξαφνικά όλα μπορούσαν να αλλάξουν!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Κάν' το! Γιατί δεν το κάνεις!

ΔΗΜΟΣ

Τρελάθηκες εσύ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Και προχτές που μας φωνάξατε για να μας πείτε ότι έχετε πάρει την απόφαση να χωρίσετε, εσύ είχες φέρει ζεστά πιροσكى... Τα φάγαμε λες κι ήταν μια μέρα... Να, κάτι σαν μικρή οικογενειακή γιορτή...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ίσως δεν το μπορώ... Ίσως να μην το θέλω αληθινά...

ΔΗΜΟΣ

Ο μπαμπάς δεν είπε πόσο άσχημα αισθάνθηκε όταν τηλεφωνούσε και έλεγε πως είναι μόνος;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ναι... Μια ζωή ολόκληρη δεν την πετάς έτσι. Μπορεί να φοβάμαι...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Εσύ; Για χρόνια πίστευα πως ήσουνα άφοβος. Άργησα να καταλάβω ότι...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Την αγαπώ!

ΔΗΜΟΣ

Ε, γιατί δεν της το λες;

ΚΛΕΑ

Μου το έχει πει! Έλα, τώρα... Πήγαινε με την Αντιγόνη...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

...

ΔΗΜΟΣ

...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ναι, πηγαίνετε! Λυπάμαι... Ίσως έπρεπε να είχα φέρει και σήμερα πιροσكى...

ΔΗΜΟΣ

Θα μου υποσχεθείτε ότι θα προσπαθήσετε ξανά!

ΚΛΕΑ

Σ' το υπόσχομαι!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δήμο, σε παρακαλώ... Άσ' τους! Άλλωστε αυτή είναι η Τέταρτη Εποχή...
Είναι δική τους... Δεν είναι δική μας.

ΔΗΜΟΣ

Τι θες να πεις πάλι;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Άντε πηγαίνετε! Είναι αργά... Αύριο η Αντιγόνη θα ξυπνήσει από τα
χαράματα... Κι εσύ...

ΔΗΜΟΣ

Εσύ δεν υποσχέθηκες;...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Έλα, πάμε!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν θα με φιλήσεις;...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μπαμπά!...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

...

ΚΛΕΑ

...

*(Η Αντιγόνη και ο Δήμος φεύγουν. Η Κλέα τριγυρνά στο σαλόνι κλείνοντας
τα φώτα. Ξαφνικά σταματά).*

ΚΛΕΑ

Τι κερδίσαμε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Γνώση...

ΚΛΕΑ

Τόσα λάθη, λοιπόν;...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Το εννοούσες;

ΚΛΕΑ

Είμαι χαζή... Είμαι επιπόλαιη... Είμαι ανεύθυνη...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Το εννοούσες;

ΚΛΕΑ

Ποιο;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Αυτό που είπες για μένα στον Δήμο... Το εννοούσες;

ΚΛΕΑ

Σταμάτα πια!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μην παίζεις μαζί μου...

ΚΛΕΑ

Σταμάτα!

(Ο Μενέλαος την πλησιάζει, την αγκαλιάζει...).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κλέα...

ΚΛΕΑ

Σκηνοθέτησε μια απόδραση! Θέλω να φύγουμε... Κάπου...

Τα φώτα σβήνουν. Το Φθινόπωρο του Βιβάλντι ακούγεται με τον ίδιο τρόπο που είχαν ακουστεί η Άνοιξη και το Καλοκαίρι.

Σκηνή Τεταρτη - Τέταρτη Εποχή

*Μια ή δυο μέρες μετά. Δωμάτιο ξενοδοχείου τεσσάρων αστέρων.
Ακούγονται οι φωνές υπαλλήλου και Μενέλαου, Κλέας.*

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Περάστε!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ευχαριστώ. Άσε, τις παίρνω εγώ... Να παραγγείλουμε καφέ; Θες;

ΚΛΕΑ

Καπουτσίνο...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κι έναν εσπρέσο. Α, και μια μπουκάλα νερό μεταλλικό...

(Ακούγεται η πόρτα που κλείνει. Μπαίνει στο δωμάτιο το ζευγάρι. Ο Μενέλαος κουβαλά μια βαλίτσα κι ένα σακ βουαγιαζ. Η Κλέα πλησιάζει την μπαλκονόπορτα, τραβά τις βαριές κουρτίνες).

ΚΛΕΑ

Υπέροχη θέα! Κοίτα το Κάστρο! Πόσα σκαλιά είναι μέχρι την κορυφή;

(Ο Μενέλαος έχει σταθεί από πίσω της. Την αγκαλιάζει κολλώντας το σώμα του πάνω στο δικό της).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Τα ανεβαίνουμε αύριο το πρωί;

ΚΛΕΑ

Χμ...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θα το αντέξεις;

ΚΛΕΑ

Γιατί όχι;

(Η Κλέα ανοίγει τη βαλίτσα, ταχτοποιεί τα ρούχα στην ντουλάπα, από το σακ βουαγιαζ βγάζει διάφορα καλλυντικά και τ' αφήνει στο έπιπλο της τουαλέτας. Ο Μενέλαος ανοίγει την τηλεόραση, κάνει ζάπινγκ).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Πολύ προχωρημένες καταστάσεις... Έλα να δεις!

ΚΛΕΑ

Πάλι σε πορνό στάθηκες; *(Πηγαίνει δίπλα του).* Τόσο ψεύτικα!

MENEΛΑΟΣ

Οι άνθρωποι είναι επαγγελματίες...

ΚΛΕΑ

Κοίτα... Γεμάτη στην κυτταρίτιδα!

MENEΛΑΟΣ

Μη μένεις στις λεπτομέρειες...

ΚΛΕΑ

Απορώ με τα γούστα σου!

MENEΛΑΟΣ

Δεν είπα ότι την προτιμώ από σένα... Δες! Αυτό εσύ πότε θα μου το κάνεις;

ΚΛΕΑ

Σου έχω κάνει καλύτερα...

MENEΛΑΟΣ

Για σήμερα τι προβλέπει το πρόγραμμα;
(Η Κλέα συνεχίζει την τακτοποίηση των ρούχων).

ΚΛΕΑ

Εξαρτάται...

MENEΛΑΟΣ

Από τι; Από τις... εμπνεύσεις σου;

ΚΛΕΑ

Γιατί όχι από τις δικές σου;

MENEΛΑΟΣ

Για να δω ποια κιλότα έχεις φορέσει...

(Ο Μενέλαος την πλησιάζει και πάλι, την αγκαλιάζει, φιλιούνται, τη χαϊδεύει τολμηρά).

ΚΛΕΑ

Σε αυτήν την κατάσταση θα ανοίξεις την πόρτα για τον καφέ;

MENEΛΑΟΣ

Άντρας είναι...

ΚΛΕΑ

Ομορφούλης...

MENEΛΑΟΣ

Να τον προσκαλέσουμε κι αυτόν;

ΚΛΕΑ

Τον έχουμε ανάγκη;

MENEΛΑΟΣ

Δύο καλύτερα από έναν! Άσε με να σου κάνω ένα δώρο...

ΚΛΕΑ

Προχωρείς πολύ... Δεν θα το άντεχες!

MENEΛΑΟΣ

Δοκίμασέ με!

ΚΛΕΑ

Έλα τώρα! Εδώ ολόκληρο θέμα δημιούργησες...

MENEΛΑΟΣ

Δεν ήταν το ίδιο... Γιατί επανέρχεσαι;

ΚΛΕΑ

Γιατί ακόμα δεν το ξεκαθαρίσαμε...

(Ακούγεται το χτύπημα του γκρουμ στην πόρτα. Ο Μενέλαος πάει να ανοίξει. Η Κλέα στέκεται στην είσοδο του χολ και κοιτά κι αυτή).

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Οι καφέδες σας...

MENEΛΑΟΣ

Ευχαριστώ. Πού υπογράφω;

(Ο Μενέλαος φέρνει τον δίσκο με τους καφέδες. Τον ακουμπά στο τραπέζι).

MENEΛΑΟΣ

Λοιπόν, πώς σου φάνηκε; Εγκρίνεται;

ΚΛΕΑ

Θα προτιμούσα κάποιον που ήδη ξέρουμε... Τα γνωστά, αλλά όχι βαρετά, εκείνα... Καβάφης; Σωστά;

MENEΛΑΟΣ

Τι σόι παιχνίδι πάλι είναι αυτό;

ΚΛΕΑ

Θες πάντα εσύ να σκηνοθετείς; Ας το κάνω μια φορά κι εγώ!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

...

(Η Κλέα από τη βαλίτσα βγάζει ένα σκουρόχρωμο μποξεράκι).

ΚΛΕΑ

Δες τι σου αγόρασα!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Εγώ δεν φοράω μποξεράκια...

ΚΛΕΑ

Εμένα μου αρέσουν να τα βλέπω να τα φοράνε οι άντρες.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ποιον έχεις δει;

ΚΛΕΑ

Χμ... Δεν ξέρω... Σε περιοδικά, υποθέτω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Σ' έναν άντρα της δικιάς μου ηλικίας δεν ταιριάζουνε...

ΚΛΕΑ

Της ηλικίας σου ή του ρόλου σου;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Σταμάτα τους γρίφους! Πού το πας;

ΚΛΕΑ

Εκεί που εδώ και κάποιους μήνες είναι...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν ήρθαμε μέχρι το Ναύπλιο για να αρχίσουμε και πάλι τους καβγάδες!

ΚΛΕΑ

Ο θιάσός μας περιοδεύει...

(Ο Μενέλαος ανάβει τσιγάρο. Καπνίζει νευρικά).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Παγίδα, λοιπόν;

ΚΛΕΑ

Μια άλλη version του ίδιου θέματος...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Να την ακούσω!

(Η Κλέα καθώς μιλά, παράλληλα και ξεντύνεται. Μένει με τα εσώρουχα. Στηθόδεσμος από αυτούς που χρησιμοποιούν όσες έχουν ψεύτικο μαστό. Κιλότα αρκετά προχωρημένη. Κοιτά τον εαυτό της στον καθρέφτη. Κάποια στιγμή μπαίνει στο μπάνιο, βγαίνει φορώντας ένα λευκό μπουρνούζι από αυτά που δίνουν στα καλά ξενοδοχεία. Πάνω στο κρεβάτι ρίχνει κιλότα και στηθόδεσμο. Ευπόλητη. Με διάθεση να ερεθίζει τον Μενέλαο τόσο σεξουαλικά όσο και συναισθηματικά. Μπροστά στην τουαλέτα χτενίζεται, φρεσκάρει το μακιγιάζ της. Γίνεται ελκυστική. Προκλητική. Τονίζει τη θηλυκότητά της).

ΚΛΕΑ

Η ηρωίδα μας – ας ξεκινήσουμε από αυτήν! Η ηρωίδα μας, λοιπόν, είναι μια γυναίκα αρκετά όμορφη... Μάλλον μια από εκείνες τις γυναίκες που έχουν κάτι το δικό τους... Αρέσουν... Ίσως περισσότερο σεξουαλική από όσο θα το επέτρεπε η ίδια στον εαυτό της... Μπορεί και να φοβότανε να αφήσει ελεύθερο το πάθος που γνώριζε ότι έκρυβε μέσα της... Ό,τι όμως καταπιέξεις, κάποια στιγμή εκρήγνεται... Έτσι δεν είναι; Γίνεται μονομανία, νεύρωση, ψύχωση...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Αρρώστια... Καρκίνωμα...

ΚΛΕΑ

Και το αφαιρείς! Το πέταξε, λοιπόν, η ηρωίδα μας κι έμεινε... σακατεμένη, ας πούμε! Περίπτωση πλέον να την παρασύρει το πάθος της δεν υπήρχε... Ας πούμε, λοιπόν, πως πίστεψε ότι ήταν πια προφυλαγμένη από το να υποκύψει στους πειρασμούς της... Αλλά το περιθώριο εξακολουθούσε να την τρομάζει ως μοίρα της... Είχε κάποια λύση μπροστά της;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μια σταδιοδρομία...

ΚΛΕΑ

Που θα της πρόσφερε κοινωνική αναγνώριση...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Την επωνυμία...

ΚΛΕΑ

Την επωνυμία, ακριβώς! Άνοιξε ένα μαγαζί...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Με αντίκες...

ΚΛΕΑ

Με αντίκες! Γιατί όχι; Και γνώρισε ανθρώπους που την εμπιστευόντουσαν... Θαυμάζανε το γούστο της! Την συμβουλευόντουσαν! (παύση) Αλλά το σώμα της... ήθελε να την εκδικηθεί που το μακέλεψε... Και δεν έλεγε να γεράσει... Πάντα ζουμερό, παθιασμένο... Ποθητό!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν υπήρχε κάποιος για να της το χορτάσει; Υπήρχε, λέω...

ΚΛΕΑ

Μπορεί... Αλλά η ηρωίδα μας υποψιαζόταν ότι το πάθος αυτού του κάποιου ίσως και να το στήριζε ο οίκτος...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

...

ΚΛΕΑ

Μια πλάνη να συνδέει και τους δύο... Κι έτσι αποφάσισε να στραφεί... Όχι, δεν το αποφάσισε με τη λογική. Το ένστιχτο την έσπρωξε να μετατραπεί σε ηγερία νέων αντρών... Κάτι ας πούμε ανάμεσα σε μητέρα, παλιά ερωμένη και απλησίαστο ίνδαλμα... Αλλά ποιος άνδρας είναι αυτός που ζητά από μια γυναίκα να είναι χωρίς ποτέ και να γίνεται μητέρα, ερωμένη και ίνδαλμά του; Ποιος; Μα ένα από αυτά τα όμορφα, νέα, ομοφυλόφιλα αγόρια...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Α, έτσι, λοιπόν...

ΚΛΕΑ

Κυκλοφορείς μαζί του. Η ιδιαιτερότητά του δεν φαίνεται, όλοι σε ζηλεύουν, σε σχολιάζουν... Ε, και τι συμβαίνει; Εσύ χαίρεσαι την ομορφιά, τα νιάτα του, μοιράζεσαι μαζί του τα νεανικά του ενδιαφέροντα και στο τέλος...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Μοιράζεσαι μαζί του και τις εμπειρίες του από τους διάφορους εραστές του...

ΚΛΕΑ

Η σάρκα σου χορταίνει μέσα από το χόρτασμα μιας άλλης... Και σε τίποτε δεν κινδυνεύεις... Δεν ρισκάρεις τίποτε!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν...

ΚΛΕΑ

Δεν ενοχλείς κανένα. Ξεγελάς τον εαυτό σου. Η ηρωίδα που λέγαμε κέρδιζε μια νέα ζωή. Ώσπου...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν μου αρέσει αυτή η version... Δεν έχει μεγάλο ρόλο για μένα...

(Η Κλέα έχει τελειώσει με την τουαλέτα της. Καθισμένη στο σκαμπό στρέφεται προς τον Μενέλαο. Τον κοιτά ειρωνικά).

ΚΛΕΑ

Ας δούμε τότε μια άλλη. Συμπληρωματική, ίσως... Αλλά βάλε κι εσύ τα ρούχα του ρόλου σου! Στο μπάνιο υπάρχει ένα ακόμα μπουρνούζι...

(Ο Μενέλαος δείχνει πως θέλει να υπακούσει. Σηκώνεται και αρχίζει κι αυτός να ξεντύνεται, μπαίνει κάποια στιγμή στο μπάνιο, επιστρέφει φορώντας το λευκό σλιπάκι του και κάλτσες. Η Κλέα έχει μισοξαπλώσει στο κρεβάτι).

ΚΛΕΑ

Ηρωίδα η ίδια. Για τον ήρωα του έργου μας τώρα. Για να δούμε... Ναι, άντρας που έχει φτάσει κι αυτός κάπου... nel mezzo del cammin. Τίτλος ποιήματος του Ουράνη, δεν είναι;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Να 'μαι κι εγώ στο μέσο της ζωής μου... Κι άνοιξη πια καμία δεν προσμένω...

ΚΛΕΑ

Ακριβώς! Η ηρωίδα που λέγαμε είναι η γυναίκα του. Η προσπάθεια που κάνει να την καλύπτει συναισθηματικά και ερωτικά μάλλον τον έχει πλέον κουράσει... Ζητά μια αλλαγή, αλλά... Αλλά... Τι αστείοι που είσαστε εσείς οι άντρες όταν φοράτε μόνο το εσώρουχο και τις κάλτσες σας!

(Ο Μενέλαος βιαστικά, μα και μηχανικά, βγάζει τις κάλτσες του).

ΚΛΕΑ

Μια αλλαγή... Τώρα τη βρήκε ή όχι, αυτό ο συγγραφέας δεν μας το φανερώνει... Βλέπεις ο συγγραφέας είναι κι αυτός άντρας. Η υποστήριξη των ομοφύλων...

MENEΛΑΟΣ

...

ΚΛΕΑ

Αλλά δεν μας νοιάζει και τόσο αυτό. Εμείς το ζευγάρι παρακολουθούμε... Και τον καημένο τον άντρα, που βλέπει ότι οι επιδόσεις του αρχίζουν να μειώνονται... Συχνότητες αραιές, στύσεις μελάτες... Πώς θα αντιδράσει; Γερνά ανεπιστρεπτί ή μήπως υπάρχει διέξοδος;

MENEΛΑΟΣ

Αναρωτιέμαι...

ΚΛΕΑ

Και στο σημείο αυτό ξανασυναντάμε τον τρίτο άνθρωπο... Όχι του Όρσον Ουέλς, αλλά εκείνον τον όμορφο νέο με τις σεξουαλικές ιδιαιτερότητες...

(Ο Μενέλαος έχει φορέσει κι αυτός το μπουρνούζι. Πηγαίνει δίπλα στην Κλέα).

MENEΛΑΟΣ

Ο σύζυγος βάζει τη γυναίκα του να του αφηγείται τις ερωτικές συνευρέσεις του νεαρού. Άλλοι άντρες, με φοβερές επιδόσεις, νέα κόλπα, νέοι ρόλοι... Ο σύζυγος φορά πολλά ερωτικά προσωπεία – τους εραστές του νεαρού. Η γυναίκα του, μέσα από το νεανικό σώμα ενός άλλου, έχει πολλούς ερωμένους... Και το έργο θα μπορούσε να τελειώνει κάπως έτσι...

ΚΛΕΑ

Αλλά δεν τελείωσε κάπως έτσι! Γιατί δεν τελείωσε κάπως έτσι;

MENEΛΑΟΣ

Γιατί εσύ έπαυες να παίζεις και έφερες ένα τρίτο πρόσωπο ανάμεσά μας.

ΚΛΕΑ

Ή γιατί εσύ άρχισες να θέλεις να γεντείς το τρίτο σώμα δίχως κάποιο άλλο ενδιάμεσο...

MENEΛΑΟΣ

Αυτό είναι παράλογο! Παραλογίζεσαι!

ΚΛΕΑ

Έχω στοιχεία!

MENEΛΑΟΣ

Στοιχεία; Τι στοιχεία;

ΚΛΕΑ

Έστω... Ενδείξεις...

MENEΛΑΟΣ

Ενδείξεις ότι είμαι κωλομπαράς! Ας γελάσω!

ΚΛΕΑ

Δεν χρειάζεται όταν στριμώχνεσαι να γίνεσαι χυδαίος.

MENEΛΑΟΣ

Μα ξέρεις τι λες;

ΚΛΕΑ

Ξέρω τι είδα!

MENEΛΑΟΣ

Τι είδες;

ΚΛΕΑ

Τότε, στο μπαρ Retro... Που του μιλούσες στο αυτί και είχες το χέρι σου πάνω στο γόνατό του.

MENEΛΑΟΣ

Α, αυτό... Το πρόσεξες, λοιπόν; Κι έλεγα...

ΚΛΕΑ

Δεν είμαι τυφλή...

MENEΛΑΟΣ

Και γιατί τόσο καιρό δεν είχες πει τίποτε;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Μήπως γιατί είχες απόλυτη εμπιστοσύνη σ' εκείνον;

ΚΛΕΑ

Είναι φίλος μου... Με θεωρεί...

MENEΛΑΟΣ

Ναι, ξέρω! Το είπες και πιο πριν. Μητέρα και ίνδαλμα... Και ερωμένη!
Ενώ εγώ...

ΚΛΕΑ

Ωραία! Σε ακούω!

MENEΛΑΟΣ

Ναι... Ας πούμε ότι τον φλερτάρισα... Όχι, όμως γιατί τον έκανα κέφι. Μα για να δω πώς αυτός θα αντιδρούσε...

ΚΛΕΑ

Και δεν σκέφτηκες ότι αυτός μπορεί να ερχότανε και να μου το έλεγε;

MENEΛΑΟΣ

Θα σου έλεγε κάτι που το είχα κάνει μπροστά στα μάτια σου... Δεν θα μπορούσες εσύ να με κατηγορήσεις ότι κάτι σου έκρυψα. Ενώ εγώ θα σου αποδείκνυα το τι αυτός σχεδίαζε για μας.

ΚΛΕΑ

Τι δηλαδή μπορεί να σχεδίαζε;

MENEΛΑΟΣ

Να έχει μια μητέρα πλατωνική ερωμένη και έναν πατέρα εραστή... Μη πλατωνικό αυτόν...

ΚΛΕΑ

Τι αρρωστημένη σκέψη!

MENEΛΑΟΣ

Μπορεί να γίνει ένα θαυμάσιο θεατρικό έργο.

ΚΛΕΑ

Και συγγραφέας, λοιπόν;

MENEΛΑΟΣ

Γιατί όχι;

ΚΛΕΑ

Κι εγώ η πρωταγωνίστριά σου;

MENEΛΑΟΣ

Πάντα!

(Ο Μενέλαος πλησιάζει την μπαλκονόπορτα).

MENEΛΑΟΣ

Είμαστε άρρωστοι ή ανόητοι;

ΚΛΕΑ

...

MENEΛΑΟΣ

Στ' αλήθεια τα πίστεψες όλα αυτά;

ΚΛΕΑ

Δεν ξέρω... Μάλλον όχι... Αλλά κάτι με τρώμαζε. Φοβάμαι!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Νομίζω κι εγώ...

ΚΛΕΑ

Οι άλλοι δεν είναι παιχνίδια...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ούτε κι εμείς. Η ζωή όμως;

(Η Κλέα τον πλησιάζει, στέκεται δίπλα του στην μπαλκονόπορτα).

ΚΛΕΑ

Τι μας συμβαίνει;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν το ξέρεις ή θες να το ακούσεις να το λέω εγώ;

ΚΛΕΑ

Το ξέρω, αλλά θέλω και να το ακούσω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ξεχαστήκαμε...

ΚΛΕΑ

Και χάσαμε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ποτέ δεν είναι αργά!

ΚΛΕΑ

Όμως τα παιδιά... Χτες... Η Αντιγόνη... Αν την άκουγες!

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ποτέ δεν είναι αργά...

ΚΛΕΑ

Μα τώρα πια φύγανε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Ας τους αφήσουμε να φύγουν... Το 'χουμε όλοι μας ανάγκη! Κάποια στιγμή θα συναντηθούμε ξανά όλοι μαζί...

ΚΛΕΑ

Το πιστεύεις αυτό;

MENEΛΑΟΣ

Πρέπει...

ΚΛΕΑ

Μόνοι, λοιπόν;

MENEΛΑΟΣ

Λοιπόν, τι λες; Θα τα καταφέρουμε;

ΚΛΕΑ

(Γέρνει το κεφάλι της στον ώμο του). Δεν ξέρω...

MENEΛΑΟΣ

Αύριο όμως θα το προσπαθήσουμε!

ΚΛΕΑ

Αύριο;

MENEΛΑΟΣ

Να ανέβουμε στο κάστρο με τα πόδια. Όσο φτάσουμε! Δεν χρειάζεται να πείσουμε κανένα...

(Η Κλέα τον αγκαλιάζει. Αυτός τη φιλά. Τα χέρια του πασπατεύουν το σώμα της, μπαίνουν μέσα από το μπουρνούζι... Την κοιτά κατάματα).

MENEΛΑΟΣ

Θυμάσαι τι είπε προχτές η Αντιγόνη; Η Τέταρτη Εποχή;...

ΚΛΕΑ

Κάνει κρύο...

MENEΛΑΟΣ

Καιρός για δύο...

(Την τραβά προς το κρεβάτι. Τα μπουρνούζια τους έχουν ανοίξει. Τα σώματά τους ζητάν την επαφή το ένα του άλλου).

MENEΛΑΟΣ

Πώς το είπες αυτό;

ΚΛΕΑ

Ποιο;

MENEΛΑΟΣ

Για τη στύση μου... τον τελευταίο καιρό.

ΚΛΕΑ

Μελάτη...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Για να δούμε, μήπως σήμερα η βράση έχει καλύτερα αποτελέσματα...

(Ξαπλώνουν στο κρεβάτι, κάτω από το στρωσίδι. Βγάζουν τα μπουρνούζια, τα πετάνε. Ο Μενέλαος την αγκαλιάζει, πάει να πέσει πάνω της. Εκείνη τον σταματά).

ΚΛΕΑ

Δεν έχω πάψει να φοβάμαι...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Δεν θα πάψουμε πια... Δεν υπάρχει, βλέπεις, Πέμπτη Εποχή...

ΚΛΕΑ

Αν ο φόβος γίνει και πάλι αβάσταχτος;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Θα σκεφτούμε νέους ρόλους... Θα σκηνοθετήσουμε νέα έργα... Για δυο ηθοποιούς, για τρεις... Για τέσσερις... Γιατί όχι;

(Η Κλέα γυρνά έτσι ώστε να βρεθεί ο Μενέλαος από πίσω της. Το χέρι της τον σπρώχνει προς τους γλουτούς της).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Κλέα!

ΚΛΕΑ

Μη μιλάς! Έλα! Έλα!...

Τα φώτα σβήνουν. Ο Χειμώνας του Βιβάλντι ακούγεται ακριβώς όπως ακούστηκαν πιο πριν οι τρεις άλλες Εποχές.

ΑΥΛΑΙΑ